FOR RELEASE ON DELIVERY, JANUARY 17, 1961

James C. Hagerty, Press Secretary to the President

THE WHITE HOUSE

TEXT OF THE ADDRESS BY PRESIDENT EISENHOWER, BROADCAST AND TELEVISED FROM HIS OFFICE IN THE WHITE HOUSE, TUESDAY EVENING, JANUARY 17, 1961, 8:30 TO 9:00 P.M., EST.

My fellow Americans:

Three days from now, after half a century in the service of our country, I shall lay down the responsibilities of office as, in traditional and solemn ceremony, the authority of the Presidency is vested in my successor.

This evening I come to you with a message of leave-taking and farewell, and to share a few final thoughts with you, my countrymen.

Like every other citizen, I wish the new President, and all who will labor with him, Godspeed. I pray that the coming years will be blessed with peace and prosperity for all.

* * * * * * * * *

Our people expect their President and the Congress to find essential agreement on issues of great moment, the wise resolution of which will better shape the future of the Nation.

My own relations with the Congress, which began on a remote and tenuous basis when, long ago, a member of the Senate appointed me to West Point, have since ranged to the intimate during the war and immediate post-war period, and, finally, to the mutually interdependent during these past eight years.

In this final relationship, the Congress and the Administration have, on most vital issues, cooperated well, to serve the national good rather than mere partisanship, and so have assured that the business of the Nation should go forward. So, my official relationship with the Congress ends in a feeling, on my part, of gratitude that we have been able to do so much together.

II

We now stand ten years past the midpoint of a century that has witnessed four major wars among great nations. Three of these involved our own country. Despite these holocausts America is today the strongest, the most influential and most productive nation in the world. Understandably proud of this pre-eminence, we yet realize that America's leadership and prestige depend, not merely upon our unmatched material progress, riches and military strength, but on how we use our power in the interests of world peace and human betterment.

more

III

Throughout America's adventure in free government, our basic purposes have been to keep the peace; to foster progress in human achievement, and to enhance liberty, dignity and integrity among people and among nations. To strive for less would be unworthy of a free and religious people. Any failure traceable to arrogance, or our lack of comprehension or readiness to sacrifice would inflict upon us grievous hurt both at home and abroad.

Progress toward these noble goals is persistently threatened by the conflict now engulfing the world. It commands our whole attention, absorbs our very beings. We face a hostile ideology -- global in scope, atheistic in character, ruthless in purpose, and insidious in method. Unhappily the danger it poses promises to be of indefinite duration. To meet it successfully, there is called for, not so much the emotional and transitory sacrifices of crisis, but rather those which enable us to carry forward steadily, surely, and without complaint the burdens of a prolonged and complex struggle -- with liberty the stake. Only thus shall we remain, despite every provocation, on our charted course toward permanent peace and human betterment.

Crises there will continue to be. In meeting them, whether foreign or domestic, great or small, there is a recurring temptation to feel that some spectacular and costly action could become the miraculous solution to all current difficulties. A huge increase in newer elements of our defense; development of unrealistic programs to cure every ill in agriculture; a dramatic expansion in basic and applied research -- these and many other possibilities, each possibly promising in itself, may be suggested as the only way to the road we wish to travel.

But each proposal must be weighed in the light of a broader consideration: The need to maintain balance in and among national programs -- balance between the private and the public economy, balance between cost and hoped for advantage -- balance between the clearly necessary and the comfortably desirable; balance between our essential requirements as a nation and the duties imposed by the nation upon the individual; balance between actions of the moment and the national welfare of the future. Good judgment seeks balance and progress; lack of it eventually finds imbalance and frustration.

The record of many decades stands as proof that our people and their government have, in the main, understood these truths and have responded to them well, in the face of stress and threat. But threats, new in kind or degree, constantly arise. I mention two only.

IV.

A vital element in keeping the peace is our military establishment. Our arms must be mighty, ready for instant action, so that no potential aggressor may be tempted to risk his own destruction.

Our military organization today bears little relation to that known by any of my predecessors in peacetime, or indeed by the fighting men of World War II or Korea.

Until the latest of our world conflicts, the United States had no armaments industry. American makers of plowshares could, with time and as required, make swords as well. But now we can no longer risk emergency improvisation of national defense; we have been compelled to create a permanent armaments industry of vast proportions. Added to this, three and a half million men and women are directly engaged in the defense establishment. We annually spend on military security more than the net income of all United States corporations.

This conjunction of an immense military establishment and a large arms industry is new in the American experience. The total influence -- economic, political, even spiritual -- is felt in every city, every State house, every office of the Federal government. We recognize the imperative need for this development. Yet we must not fail to comprehend its grave implications. Our toil, resources and livelihood are all involved; so is the very structure of our society.

In the councils of government, we must guard against the acquisition of unwarranted influence, whether sought or unsought, by the military-industrial complex. The potential for the disastrous rise of misplaced power exists and will persist.

We must never let the weight of this combination endanger our liberties or democratic processes. We should take nothing for granted. Only an alert and knowledgeable citizenry can compel the proper meshing of the huge industrial and military machinery of defense with our peaceful methods and goals, so that security and liberty may prosper together.

Akin to, and largely responsible for the sweeping changes in our industrial-military posture, has been the technological revolution during recent decades.

In this revolution, research has become central; it also becomes more formalized, complex, and costly. A steadily increasing share is conducted for, by, or at the direction of, the Federal government.

Today, the solitary inventor, tinkering in his shop, has been overshadowed by task forces of scientists in laboratories and testing fields. In the same fashion, the free university, historically the fountainhead of free ideas and scientific discovery, has experienced a revolution in the conduct of research. Partly because of the huge costs involved, a government contract becomes virtually a substitute for intellectual curiosity. For every old blackboard there are now hundreds of new electronic computers.

The prospect of domination of the nation's scholars by Federal employment, project allocations, and the power of money is ever present -- and is gravely to be regarded.

Yet, in holding scientific research and discovery in respect, as we should, we must also be alert to the equal and opposite danger that public policy could itself become the captive of a scientific-technological elite.

It is the task of statesmanship to mold, to balance, and to integrate these and other forces, new and old, within the principles of our democratic system -- ever aiming toward the supreme goals of our free society.

V.

Another factor in maintaining balance involves the element of time. As we peer into society's future, we -- you and I, and our government -- must avoid the impulse to live only for today, plundering, for our own ease and convenience, the precious resources of tomorrow. We cannot mortgage the material assets of our grandchildren without risking the loss also of their political and spiritual heritage. We want democracy to survive for all generations to come, not to become the insolvent phantom of tomorrow.

VI.

Down the long lane of the history yet to be written America knows that this world of ours, ever growing smaller, must avoid becoming a community of dreadful fear and hate, and be, instead, a proud confederation of mutual trust and respect.

Such a confederation must be one of equals. The weakest must come to the conference table with the same confidence as do we, protected as we are by our moral, economic, and military strength. That table, though scarred by many past frustrations, cannot be abandoned for the certain agony of the battlefield.

Disarmament, with mutual honor and confidence, is a continuing imperative. Together we must learn how to compose differences, not with arms, but with intellect and decent purpose. Because this need is so sharp and apparent I confess that I lay down my official responsibilities in this field with a definite sense of disappointment. As one who has witnessed the horror and the lingering sadness of war -- as one who knows that another war could utterly destroy this civilization which has been so slowly and painfully built over thousands of years -- I wish I could say tonight that a lasting peace is in sight.

Happily, I can say that war has been avoided. Steady progress toward our ultimate goal has been made. But, so much remains to be done. As a private citizen, I shall never cease to do what little I can to help the world advance along that road.

VII.

So -- in this my last good night to you as your President -- I thank you for the many opportunities you have given me for public service in war and peace. I trust that in that service you find some things worthy; as for the rest of it, I know you will find ways to improve performance in the future.

You and I -- my fellow citizens -- need to be strong in our faith that all nations, under God, will reach the goal of peace with justice. May we be ever unswerving in devotion to principle, confident but humble with power, diligent in pursuit of the Nation's great goals.

To all the peoples of the world, I once more give expression to America's prayerful and continuing aspiration:

We pray that peoples of all faiths, all races, all nations, may have their great human needs satisfied; that those now denied opportunity shall come to enjoy it to the full; that all who yearn for freedom may experience its spiritual blessings; that those who have freedom will understand, also, its heavy responsibilities; that all who are insensitive to the needs of others will learn charity; that the scourges of poverty, disease and ignorance will be made to disappear from the earth, and that, in the goodness of time, all peoples will come to live together in a peace guaranteed by the binding force of mutual respect and love.

Transcriptie

Mijn mede-Amerikanen:

Over drie dagen, na een halve eeuw in dienst van ons land, zal ik de verantwoordelijkheden van mijn ambt neerleggen, terwijl de autoriteit van het presidentschap in een traditionele en plechtige ceremonie aan mijn opvolger toebehoort.

Vanavond kom ik bij u om afscheid te nemen en een paar laatste gedachten met u, mijn landgenoten, te delen.

Net als iedere andere burger wens ik de nieuwe president en iedereen die met hem zal samenwerken veel succes. Ik bid dat de komende jaren gezegend zullen zijn met vrede en voorspoed voor iedereen.

Onze mensen verwachten dat hun president en het Congres essentiële overeenstemming bereiken over belangrijke kwesties. Een verstandige oplossing hiervan zal de toekomst van de natie beter vormgeven.

Mijn eigen relatie met het Congres begon op een afstandelijke en wankele basis toen, lang geleden, een lid van de Senaat mij benoemde naar West Point. Sindsdien zijn mijn relaties uitgebreid van intiem tijdens de oorlog en de periode direct na de oorlog, tot wederzijdse afhankelijkheid in de afgelopen acht jaar.

In deze laatste relatie hebben het Congres en de regering op de meest cruciale punten goed samengewerkt om het nationale belang te dienen in plaats van louter partijdigheid, en zo ervoor te zorgen dat de zaken van de natie vooruit zouden gaan. Mijn officiële relatie met het Congres eindigt dan ook in een gevoel van dankbaarheid, van mijn kant, dat we zoveel samen hebben kunnen doen.

******

We zijn nu tien jaar voorbij het midden van een eeuw waarin we getuige zijn geweest van vier grote oorlogen tussen grote naties. Drie daarvan hadden betrekking op ons eigen land. Ondanks deze holocausten is Amerika vandaag de dag de sterkste, meest invloedrijke en meest productieve natie ter wereld. Begrijpelijkerwijs trots op deze superioriteit, beseffen we dat Amerika's leiderschap en prestige niet alleen afhangen van onze ongeëvenaarde materiële vooruitgang, rijkdom en militaire kracht, maar ook van hoe we onze macht gebruiken in het belang van wereldvrede en menselijke verbetering.

******

Gedurende Amerika's avontuur op het gebied van vrij bestuur waren onze basisdoelen het bewaren van de vrede, het bevorderen van vooruitgang in menselijke prestaties en het versterken van vrijheid, waardigheid en integriteit onder mensen en tussen naties. Streven naar minder zou onwaardig zijn aan een

vrije en religieuze mensen. Elk falen dat te wijten is aan arrogantie, of ons gebrek aan begrip of bereidheid tot opoffering, zou ons zowel thuis als in het buitenland ernstig pijn doen.

De vooruitgang in de richting van deze nobele doelen wordt voortdurend bedreigd door het conflict dat de wereld nu overspoelt. Het eist al onze aandacht op, neemt ons diepste wezen in beslag. We worden geconfronteerd met een vijandige ideologie – wereldwijd van omvang, atheïstisch van aard, meedogenloos van doel en verraderlijk van methode. Helaas belooft het gevaar dat het vormt van onbepaalde duur te zijn. Om dit met succes het hoofd te bieden, zijn niet zozeer de emotionele en voorbijgaande offers van de crisis nodig, maar eerder die welke ons in staat stellen de lasten van een langdurige en complexe strijd – met vrijheid op het spel – gestaag, zeker en zonder klagen voort te zetten. Alleen zo zullen we, ondanks elke provocatie, op onze uitgestippelde koers naar permanente vrede en menselijke verbetering blijven.

Crises zullen er altijd blijven. Bij het aanpakken ervan, of ze nu buitenlands of binnenlands, groot of klein zijn, is er een terugkerende verleiding om te denken dat een spectaculaire en kostbare actie de wonderbaarlijke oplossing voor alle huidige problemen zou kunnen zijn. Een enorme toename van nieuwere elementen in onze defensie; de ontwikkeling van onrealistische programma's om elke kwaal in de landbouw te genezen; een dramatische uitbreiding van fundamenteel en toegepast onderzoek – deze en vele andere mogelijkheden, elk mogelijk veelbelovend op zichzelf, kunnen worden aangedragen als de enige weg naar de weg die we willen bewandelen.

Maar elk voorstel moet worden afgewogen in het licht van een bredere overweging: de noodzaak om evenwicht te bewaren binnen en tussen nationale programma's – evenwicht tussen de private en de publieke economie, evenwicht tussen kosten en gehoopte voordelen – evenwicht tussen het duidelijk noodzakelijke en het comfortabel wenselijke; evenwicht tussen onze essentiële behoeften als natie en de plichten die de natie aan het individu oplegt; evenwicht tussen de actie van het moment en het nationale welzijn van de toekomst. Goed oordeelsvermogen streeft naar evenwicht en vooruitgang; gebrek daaraan leidt uiteindelijk tot onevenwichtigheid en frustratie.

De geschiedenis van vele decennia bewijst dat ons volk en onze regering deze waarheden over het algemeen hebben begrepen en er goed op hebben gereageerd, ondanks de stress en dreiging. Maar er blijven voortdurend nieuwe dreigingen opduiken, in welke vorm of omvang dan ook. Ik noem er slechts twee.

******

Een essentieel element in het bewaren van de vrede is onze militaire macht. Onze wapens moeten krachtig zijn en klaar voor onmiddellijke actie, zodat geen enkele potentiële agressor in de verleiding komt zijn eigen ondergang te riskeren.

Onze huidige militaire organisatie heeft weinig meer te maken met die van mijn voorgangers in vredestijd, of met die van de strijdende mannen in de Tweede Wereldoorlog of in Korea.

Tot het laatste wereldconflict hadden de Verenigde Staten geen wapenindustrie.
Amerikaanse fabrikanten van ploegscharen konden, na verloop van tijd en indien nodig, ook zwaarden maken. Maar nu kunnen we het ons niet langer veroorloven om noodgedwongen te improviseren op het gebied van nationale defensie; we zijn gedwongen een permanente wapenindustrie van enorme omvang te creëren. Bovendien zijn drieënhalf miljoen mannen en vrouwen direct betrokken bij de defensie.

vestiging. We geven jaarlijks meer uit aan militaire veiligheid dan de netto-inkomsten van alle Amerikaanse bedrijven.

Deze combinatie van een immense militaire macht en een omvangrijke wapenindustrie is nieuw in de Amerikaanse ervaring. De totale invloed – economisch, politiek, zelfs spiritueel – is voelbaar in elke stad, elk deelstaathuis, elk kantoor van de federale overheid. We erkennen de dringende noodzaak van deze ontwikkeling. Toch mogen we de ernstige gevolgen ervan niet over het hoofd zien. Onze arbeid, middelen en levensonderhoud zijn er allemaal bij betrokken; net als de structuur van onze samenleving zelf.

In de regeringsraden moeten we ons hoeden voor de verwerving van ongerechtvaardigde invloed, gewild of ongewild, door het militair-industriële complex. De kans op de desastreuse opkomst van misplaatste macht bestaat en zal blijven bestaan.

We mogen nooit toestaan dat de druk van deze combinatie onze vrijheden of democratische processen in gevaar brengt. We mogen niets als vanzelfsprekend beschouwen. Alleen een alerte en deskundige burgerij kan de juiste integratie van het enorme industriële en militaire defensieapparaat met onze vreedzame methoden en doelen afdwingen, zodat veiligheid en vrijheid samen kunnen floreren.

Vergelijkbaar met de ingrijpende veranderingen in onze industrieel-militaire houding is de technologische revolutie van de afgelopen decennia, die hier grotendeels verantwoordelijk voor is.

In deze revolutie is onderzoek centraal komen te staan; het wordt ook steeds formeler, complexer en duurder. Een steeds groter deel van het onderzoek wordt uitgevoerd voor, door of in opdracht van de federale overheid.

Tegenwoordig wordt de eenzame uitvinder, die in zijn werkplaats knutselt, overschaduwd door werkgroepen van wetenschappers in laboratoria en testvelden. Op dezelfde manier heeft de vrije universiteit, historisch gezien de bron van vrije ideeën en wetenschappelijke ontdekkingen, een revolutie in de uitvoering van onderzoek doorgemaakt. Mede door de enorme kosten die ermee gepaard gaan, is een overheidsopdracht vrijwel een substituut geworden voor intellectuele nieuwsgierigheid. Voor elk oud schoolbord zijn er nu honderden nieuwe elektronische computers.

Het vooruitzicht dat de geleerden van het land door federale aanstellingen, projecttoewijzingen en de macht van geld gedomineerd zullen worden, is altijd aanwezig en moet met grote bezorgdheid worden behandeld.

Maar terwijl we wetenschappelijk onderzoek en ontdekkingen met respect behandelen, moeten we ook alert zijn op het even grote gevaar dat het overheidsbeleid de gevangene wordt van een wetenschappelijk-technologische elite.

Het is de taak van staatsman om deze en andere krachten, nieuw en oud, te vormen, in evenwicht te brengen en te integreren binnen de principes van ons democratisch systeem. Wij streven er altijd naar om de hoogste doelen van onze vrije samenleving te bereiken.

******

Een andere factor bij het bewaren van evenwicht is de factor tijd. Terwijl we naar de toekomst van de samenleving kijken, moeten wij – jij en ik, en onze regering – de neiging onderdrukken om alleen voor vandaag te leven en, voor ons eigen gemak, de kostbare hulpbronnen van morgen te plunderen.

We kunnen de materiële bezittingen van onze kleinkinderen niet verhypothekeren zonder het risico te lopen ook hun kinderen te verliezen.

van hun politieke en spirituele erfgoed. We willen dat de democratie blijft voortbestaan voor alle komende generaties, en niet het insolvente spook van morgen wordt.
******

Amerika weet dat onze steeds kleiner wordende wereld niet mag verworden tot een gemeenschap van angst en haat. In plaats daarvan moet het een trotse confederatie van wederzijds vertrouwen en respect worden.

Zo'n confederatie moet er een van gelijken zijn. De zwaksten moeten met hetzelfde vertrouwen aan de conferentietafel komen als wij, beschermd als we zijn door onze morele, economische en militaire kracht. Die tafel, hoewel getekend door vele frustraties uit het verleden, kan niet worden verlaten voor de onvermijdelijke kwelling van het slagveld.

Ontwapening, met wederzijdse eer en vertrouwen, is een voortdurende noodzaak. Samen moeten we leren hoe we verschillen kunnen overbruggen, niet met wapens, maar met intellect en een fatsoenlijk doel. Omdat deze noodzaak zo scherp en duidelijk is, beken ik dat ik mijn officiële verantwoordelijkheden op dit gebied met een gevoel van teleurstelling neerleg. Als iemand die getuige is geweest van de verschrikkingen en de aanhoudende treurigheid van oorlog – als iemand die weet dat een nieuwe oorlog deze beschaving, die zo langzaam en moeizaam gedurende duizenden jaren is opgebouwd, volledig zou kunnen vernietigen – zou ik vanavond willen kunnen zeggen dat een duurzame vrede in zicht is.

Gelukkig kan ik zeggen dat oorlog is vermeden. Er is gestaag vooruitgang geboekt in de richting van ons uiteindelijke doel. Maar er moet nog zoveel gebeuren. Als burger zal ik nooit ophouden mijn best te doen om de wereld op die weg vooruit te helpen.
******

Dus - in deze laatste welterusten aan u als uw president - dank ik u voor de vele kansen die u mij hebt gegeven voor openbare dienstverlening in oorlog en vrede. Ik vertrouw erop dat u in die dienstverlening iets waardevols vindt; wat de rest betreft, weet ik dat u manieren zult vinden om uw prestaties in de toekomst te verbeteren.

U en ik – mijn medeburgers – moeten sterk zijn in ons geloof dat alle volkeren, onder God, het doel van vrede met gerechtigheid zullen bereiken. Mogen we altijd onwrikbaar zijn in onze toewijding aan principes, vol vertrouwen maar nederig van kracht, en ijverig in het nastreven van de grote doelen van de natie.

Ik geef nogmaals uitdrukking aan de gebedvolle en voortdurende inspiratie van Amerika aan alle volkeren van de wereld:

Wij bidden dat de grote menselijke noden van alle geloven, rassen en naties bevredigd mogen worden; dat degenen die nu geen kans hebben, daar ten volle van mogen genieten; dat iedereen die verlangt naar vrijheid, de geestelijke zegeningen daarvan mag ervaren; dat degenen die vrijheid bezitten ook de zware verantwoordelijkheden daarvan mogen begrijpen; dat iedereen die ongevoelig is voor de noden van anderen liefdadigheid mag leren; dat de plagen van armoede, ziekte en onwetendheid van de aarde mogen verdwijnen en dat, mettertijd, alle volkeren in vrede met elkaar mogen leven, gegarandeerd door de bindende kracht van wederzijds respect en liefde.